

Chuck geeft tegenwoordig steeds vaker les

‘Tien procent van wat ik deed werd een hit, maar de andere negentig procent betaalde de rekeningen’

om eten te kunnen kopen en om de zware New Yorkse winters te overleven. Maar spelen was altijd het doel. Ik speelde in allerlei bands en na zo'n vier jaar kwam ik op de radar van bepaalde mensen en werd ik langzaam maar zeker steeds vaker gevraagd voor opnames. Dat was wel een leerschool en ik moest vooral leren wat niet te doen. In de studio hoor je alles, dus ik leerde dempen, een andere aanslag gebruiken en regelmatig ook dat ik wel iets simpeler kon spelen. Er was niemand die me het leerde, maar steeds als ik mezelf terughoorde, viel me op dat het beter kon.'

Kun je je eerste hit herinneren?

'Nee, echt niet. Je speelt een nummer in en je weet nooit wat succesvol wordt en wat niet. En soms komt iets pas een jaar nadat je het hebt ingespeeld uit.'

Je loopbaan kwam dus langzaam op gang.

'Jonge mensen realiseren zich vaak niet dat het een langzaam proces is en dat je niet van de een op andere dag beroemd bent. Mensen van mijn generatie deden er vaak langer over. Ik speelde pas veel toen ik een jaar of 26 was.'

Was het een voordeel dat je dan ook wat volwassener bent? Wat minder wild?

'Minder wild?'
De ondeugende glimlach van Rainey verraadde genoeg.

Je werkte met veel succesvolle vrouwen. Laten we met de beste zangeres ooit beginnen: Aretha Franklin. Hoe kwam je bij haar terecht?

'Na tien jaar New York ben ik begin jaren zeventig naar Los Angeles verhuisd. Dat deden destijds veel New Yorkse muzikanten, omdat er in LA veel gebeurde. De meesten keerden echter weer terug omdat ze New York misten, maar ik was al geen New Yorker, dus ik bleef. LA en Hollywood waren goed als je er mensen kende. New York had minder muzikanten, maar dat is een compacte stad. LA is ontzettend uitgestrekt en dat is soms lastig. Ik had natuurlijk met saxofonist King Curtis gespeeld en hij was inmiddels een soort A&R-manager bij Atlantic Records geworden. Hij zocht studiomuzikanten voor Aretha, dus hij vroeg me. Ik deed al een en ander voor Atlantic en vanaf dat moment steeds meer voor Aretha. In die tijd waren het voornamelijk singles, die soms samen werden gevoegd tot een album.'

Marlena Shaw is een andere naam waarmee je speelde.

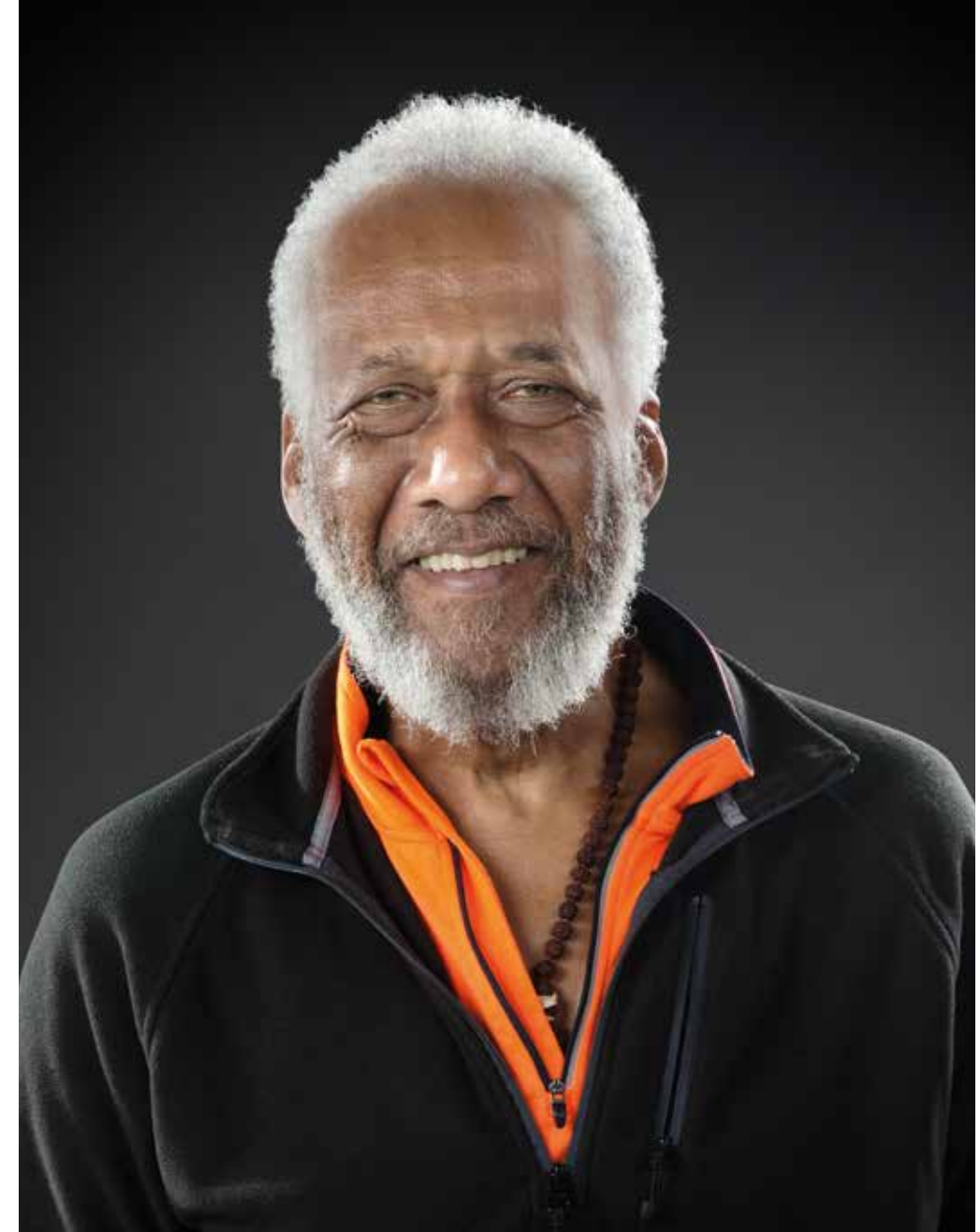
'Marlena kwam ook uit New York. We hadden elkaar daar nooit ontmoet, maar het gaf toch een soort klik - we konden over dezelfde dingen praten. Marlena was eigenlijk een jazzzangeres, maar ze brak vooral in Europa en Japan door met een popalbum. Ze had dus haar jazzband, maar met haar popband - waar ik in zat - tourden we over de hele wereld.'

Is het toeval dat je met veel vrouwelijke artiesten succes had?

'Dat gebeurde gewoon, maar ik hou er van om met vrouwen te werken en te touren. Ik werkte met Janis Joplin, Bette Midler, Carly Simone, Roberta Flack en Nina Simone. De laatste was mijn tante, omdat ik in die familie trouwde. Dat was een sterke vrouw en een echte artiest. Er zijn veel verhalen over haar, maar als je familie wordt, leer je iemand pas echt kennen.'

Zijn er bepaalde opnames waar je het meest trots op bent?

'In New York en LA waren destijds veel goede bassisten, dus ik was altijd blij en trots als ze mij kozen. Ik werkte vijftien jaar lang de hele dag, elke dag, dus er was niet echt tijd om te reflecteren. De tijd vloog voorbij en ik stond er niet bij stil. Ik kan nu een naam noemen, maar over een uur denk ik aan een andere. Aja van Steely Dan schiet me nu te binnen. Daar ben ik trots op en het was een plezier om te maken. ▶

De spullen

'Ik begon met een Fender-versterker. Een losse top met speakerkast. Dat was echter een zwaar ding, dus ik stapte al snel over op een lichtere Ampeg Fliptop. Dat is dé studioversterker, maar omdat de versterker in de speakerkast kan klappen en omdat hij wielen heeft, was hij ook handig om mee te nemen op tour.'

Wat basgitaren betreft, stapte je van Fender over op Yamaha en tegenwoordig heb je een signature-model bij Xotic. Ik associeer je vooral met Fender. Waarom koos je voor Xotic?

'Fender behandelt zijn endorsers als stront. Ampeg ook. Wij zijn de mensen die de instrumenten gemaakt hebben tot wat ze zijn, maar ze zien ons niet staan. De eigenaar van Xotic beantwoordt je mails en telefoontjes persoonlijk, op bijna elk uur van de dag. En of ik nu naar Europa of Japan ga: ze zorgen ervoor dat mijn type bas daar staat. Ik heb een P-type, met PJ-elementen, die net wat vetter is dan een normale P.'

Heb je veel bassen?

'Ik ben geen verzamelaar die oude bassen koopt, maar ik heb bijvoorbeeld nog erg veel Yamaha's staan uit de tijd dat ik endorser was.'

Vorig jaar vertelde je me dat je je oude P ook weer veel gebruikt.

'Ja, ik heb mijn '61 Sunburst P weer herontdekt, dus de cirkel is rond. Dat is mijn enige bas met roundwoundsnaren en daarom fijn voor bepaalde sounds. Ik wil er echter niet mee reizen. Daar is de bas te oud voor. En ik ben bang dat ie gestolen wordt.'

En effecten?

'Ik heb er wel een paar, maar ik gebruik ze zelden. Af en toe een chorus.'